

▣ АТМОСФЕРА У СРБИЈИ ПОЧИЊЕ ПОНОВО НЕПРИЈАТНО ДА ЛИЧИ НА СТАЊЕ НЕОБЈАВЉЕНОГ РАТА ПРОТИВ "ЊИХ", ОВОГА ПУТА ОЛИЧЕНИХ У СВИМА КОЈИ НЕ МИСЛЕ ДА ЈЕ АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ БОЖАНСТВО

У председничкој изборној кампањи, чини се најпрљавијој у Србији до сада (а конкуренција је у тој области оштра), коначно је пало и једно извињење за речене гадости. Изговорио га је Александар Вучић, зато што је његов "колега и пријатељ Миленко Јованов" рекао да је „највећа криминална банда у Србији у окружењу Вука Јеремића" и да „Браћом Бургије, Пауцима и другим криминалцима, као и целокупним нарко тржиштем у Србији управља његова (Јеремићева) жена, Наташа Јеремић".

И мада простачки штампани и електронски таблоиди свакодневно изговарају, у Вучићево име, бљувотине и лажи о председничким кандидатима, њиховим породицама и онима који их подржавају, извињење само по себи би било хвале вредно, само када не би било комплетног премијеровог саопштења у коме он, све се извињавајући, наставља да пљује и блати своје политичке противнике и њихове присталице. Премијер тако наводи да „неће дозволити нападе на породице кандидата бившег режима попут њихових напада на његову породицу", и да „од почетка ове изборне кампање, главна мета напада готово свих председничких кандидата није била моја политика, или политика Владе коју сам водио, већ ја лично и моја породица. У томе су предњачили, пре свих, кандидати бившег режима и њихови изборни штабови. Моја породица, мој брат, мој син, постали су тема највулгарнијих напада". Зато је Миленко Јованов, ваљда емотивно потресен, иначе не би, по Вучићу, „направио грдну грешку покушавајући да им узврати истом мером".

"У име пристојне и нормалне Србије, у лично име, извињавам се свим грађанима који су макар у једном дану помислили да између нас нема разлике и да смо сви исти. Нисмо исти и никада нећемо бити", рече човек чије је деловање у јавности, заједно са његовим

некадашњим и садашњим партијским колегама, од почетка деведесетих до данас било и остало симбол најгорег простаклука и примитивизма виђеног на српској политичкој сцени.

На страну речник и манире, у тај политички примитивизам спада и вечита подела на "нас" и "њих", где су "они" страни плаћеници, издајници државе, олош, укратко, нешто што би требало збрисати са лица земље. Деведесетих су Вучић и његови пајташи безброј пута позивали на физичко чишћење "њих". Последњих година су се мало притајили, али атмосфера у Србији почиње поново да непријатно личи на стање необјављеног рата против "оних", овога пута оличених у свима који не мисле да је Александар Вучић божанство.

Сам премијер је, на митингу у Новом Саду, наводећи да је Миливоје Гајић, један од активиста СНС-а, погинуо лепећи плакате, рекао: "Нека му је лака српска земља". Пристојни људи у таквим, трагичним приликама, кажу: "Нека му је лака земља." "Лака српска земља" изговарало се обично за оне који су изгинули по ратовима деведесетих, а до рата, ваљда, још није дошло.

(Време)